

[Ruth Olsen.]

Vi kan ikke acceptere, at en del af den tidsbestemte forvaring bibeholdes. Med de vide strafferammer, som straffeloven i øvrigt giver, er det slet ikke nødvendigt. § 70 bør helt udgå. Dens opskrift på, hvem der er farlig, er særdeles uafgrænset; vilkårligheder vil uvægerlig opstå, især fordi trusler alene kan begrunde en sådan sanktion. Udtrykket „nærliggende fare for andres frihed“ forekommer mig meget diffust. Er der tale om fysisk eller psykisk frihed? Ja, hvordan afgrænses dette begreb overhovedet?

Nu har begrebet frihed i denne sammenhæng nok en eller anden snæver juridisk fortolkning, men for mig såvel som for de fleste ikke-jurister, dvs. alle dem, som helst også skal forstå denne lov, har begrebet en betydning, der gør overtrædelse af en sådan paragraf til daglige foreteelser. Er den i grunden relevant? Skyldes den ikke blot en kritikløs overtagelse af en formulering fra K. K. Steinckes interneringslov fra 1925, den, som vi jo med denne § 70 faktisk går tilbage til? For hvem er farlig? Hvor sikkert kan man bedømme det på domfældelsestidspunktet, en problematik, som også den radikale ordfører var inde på? Var det ikke mere betryggende — og fanger har som bekendt også krav på lidt retsbeskyttelse — om man havde haft den regel, jeg talte om før, at man efter højst 12 år på ny skulle føre retssag for yderligere tilbageholdelse? Bedømmelsen af en persons eventuelle fremtidige farlighed var i hvert fald lidt mere sikker på løsladelsestidspunktet.

En anden betænkelighed ved den foreslåede § 70 er den fare for misbrug, den kan give anledning til i tider med andre retstilstande end dem, vi har i dag. Men det er immervæk en slags fremskridt, at vi nu erkender, at det drejer sig om opbevaring og ikke behandling, at det ikke er hensynet til den kriminelle, men til det øvrige samfund, der fører til, at man spærrer ham inde på ubestemt tid. Det letter diskussionen om de rette mål og midler, når man kalder tingene ved deres rette navne. Når vi ikke sænker et tågeslør i form af pæne omskrivninger ned over vor sociale samvittighed, var det måske muligt at vende blikket lidt mere mod de kriminalitetsskabende forhold i samfundet og sætte alvorligt ind på forebyggelse.

Lovforslagets del om fradrag for vare-

tægtsfængsling kan vi selvfølgelig tilslutte os, men problemerne omkring varetægtsfængsling i det hele taget synes jeg presser sig på. Hvornår kommer ministerens bebudede forslag om det problem?

Men altså: principiel tilslutning fra vor side, og så håber vi, der bliver mulighed for at få de skitserede ændringsforslag igennem.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): Jeg er på ny i den lykkelige situation, at jeg kan sige tak til alle ordførere for principiel tilslutning; nogle gav den med større varme end andre, men det drejer sig om ting, vi nok får afklaret under lovforslagets behandling i udvalg.

Må jeg straks bekende, at det er et stort lovforslag, som nok ikke når at blive færdigbehandlet i retsudvalget inden den ikrafttrædelsesfrist, som lovforslaget indeholder. Jeg kan også godt bekende, at jeg måske burde have sendt denne 2 bind store betænkning på ca. 400 sider ud som julelæsning til folketinget, men jeg vurderede situationen sådan, at ikke mange netop var i humør til at gå i gang med betænkningen på det tidspunkt. Nu skriver vi altså efter mit ur den 31. januar, og den kom frem for 14 dage siden. En del af den resterende del af januar var juleferie. Jeg kunne være kommet med den før, og vi burde måske også være kommet med den. Vi fik den nemlig først fra trykkeriet lige før jul, og før kunne vi altså ikke have sendt den ud.

Jeg vil straks besvare det spørgsmål, som hr. Tastesen rettede til mig om, hvornår der kan ventes forslag frem for folketinget om ændrede regler om erstatning for uberettiget anholdelse og fængsling. Herom kan jeg sige, at der som nævnt af hr. Tastesen er et udvalg, der behandler spørgsmålet om anholdelse og fængsling, altså selve reglerne, og vi venter en betænkning fra dette udvalg i maj-juni i år. Jeg ved, at udvalget, så snart denne betænkning er afgivet, vil gå i gang med det næste spørgsmål, altså erstatningsspørgsmålet.

Hvis alt går, som vi håber, skulle der altså i hvert fald være en mulighed for at komme med et forslag i næste samling. Men jeg kan jo ikke her afgive et løfte, fordi det ikke er mig, der er herre over, hvornår det sagkyndige udvalg vil komme med en betænkning.